

Súd: Okresný súd Vranov nad Topľou
Spisová značka: 13T/84/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8821010529
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Anna Monoková
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2022:8821010529.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudkyňou Mgr. Annou Monokovou v trestnej veci proti obžalovanému Ľ. S., W.. X.XX.XXXX U. U. W. M.Ľ., F. T. XXX, I. U. W. M., toho času v Ústave na výkon väzby Košice stíhanému pre zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona na hlavnom pojednávaní konanom dňa 16. marca 2022 takto

rozhodol:

Obžalovaný Ľ. S., W.. X.XX.XXXX U. U. W. M., M. F. T.E. XXX, I. U. W. M., toho času v Ústave na výkon väzby Košice

uznáva sa za vinného, že

v presne nezistenej dobe od 09.07.2021 do 10.07.2021 vo večerných hodinách neoprávnene vošiel na pozemok rodinného domu č. XXX v obci T., okr. U. W. M., kde potom, ako mu na jeho búchanie neotvoril predné vchodové dvere domáci Y. U., podišiel dozadu k prízemnému oknu vedľa bočných vchodových dverí, na ktorom úderom rukou rozbil sklenenú výplň a cez takto vzniknutý otvor vošiel dovnútra domu, následne išiel priamo do miestnosti kuchyne, v ktorej sa svietilo a kde pri okne stál Y. U., ktorý bol celý nahý, kde najprv spoločne požívali alkoholické nápoje, následne ho domáci vyzval, aby už odišiel preč a nechal mu tam víno, ktoré si obvinený so sebou doniesol, pričom Ľ. S. s tým nesúhlasil a začali sa naťahovať o fľašu, kde následne Y. U. fyzicky napadol, pričom ho dlaňou udrel jedenkrát po tvári, následkom čoho poškodený spadol na zem, potom mu pomohol vstať a keď mu aj naďalej nechcel vrátiť fľašu vína, tak ho znova udrel päťou do hlavy, kde poškodený spadol na posteľ, potom ho chytil a hodil ho o zem, kde do neho opakovane kopal nohou do rôznych častí tela, pričom poškodený zostal následne ležať na podlahe a obžalovaný Ľ. S. pri odchode z uvedeného domu zhasol svetlo v kuchyni a so zbytkom alkoholu odišiel preč cez predné vchodové dvere, ktoré uzamkol zvonka kľúčom, ktorý predtým vytiahol zvnútra dverí, kde poškodený Y. U. spôsobeným zraneniam následne podľahol s tým, že pri pitve vykonanej dňa 13.07.2021 bolo ako bezprostredná príčina smrti zistené kardiorespiračné zlyhanie pri polytraume, pričom bolo zistené, že nebohý Y. U., W.. XX.XX.XXXX, F. T. XXX, I.. U. W. M.Ľ. utrpel prekrvácanie mäkkých pokrývok lebečných, pomliaždenie mozgu s vnútrolebečným krvácaním, zlomeninu nosových kostí, viaceré krvné podliatiny v oblasti tváre, trupu a končatín, sériové zlomeniny rebier obojstranne, pomliaždenie a prekrvácanie oboch pľúc, tukovú embóliu pľúc, prekrvácanie svaloviny chrbta, kde zo súdnolekárskeho hľadiska išlo o násilné úmrtie - viacnásobné poranenia pri napadnutí druhou osobou.

t e d a

- v úmysle spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví inému z nedbanlivosti spôsobil smrť,

- neoprávnene vnikol do obydlia iného a čin spáchal závažnejším spôsobom konania -vlámaním,

t ý m s p á c h a l

- zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona,

-prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona

z a t o m u u k l a d á

podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona, § 41 ods. 1 Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. l) Trestného zákona, § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona per analogiam podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) rokov a 6 (šesť) mesiacov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

o d ō v o d n e n i e :

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Vranov nad Topľou podala na obžalovaného obžalobu pre zločin zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona na tom skutkovom základe uvedenom vo výroku rozsudku.

Na hlavnom pojednávaní dňa 16.3.2022 obžalovaný po poučení podľa § 257 Trestného poriadku vyhlásil, že spáchal skutok uvedený v obžalobe. Súd jeho vyhlásenie prijal a súčasne vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu priznania nevykoná a vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a ochranným opatrením.

Súd teda vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného, oboznámením so znaleckým posudkom z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria, odpisom z registra trestov, správou Obce T. a Ústavu na výkon väzby Košice, odpisom z evidencie priestupkov ako aj rozhodnutia Okresného úradu Vranov nad Topľou, odbor všeobecnej vnútornej správy, spismi týkajúcimi sa skorších odsúdení obžalovaného a zistil tento skutkový stav.

Obžalovaný vypovedal, že bol v ústave od roku 2013 do 2016, kedy jeho mama prišla z výkonu trestu a zobrala ho k sebe domov. Mama žila s R. F., bol to jeho otčim. Obžalovaný o sebe povedal, že bol dobrý, ale potom keď začal piť, tak mu „preskakovalo“. Keď bol pijaný, tak do každého, kto mi prišiel do cesty, rýpal. Mama zomrela XX.X.XXXX a odvtedy bol u tety, E. J., až kým sa toto nestalo. Keď mama zomrela, tak sa ešte aj bil s bratom, lebo ho upozorňoval, že nemá piť. Nebol som ani na pohreb mamy, lebo bol taký opitý a potom už ani nechcel bývať s otčimom. Keď bol v reedukačnom ústave, tam nemohol piť, až keď prišiel domov. Nebolo to však dobré, čo robil. Keď prišiel z reedukačného ústavu, ďalej do školy nešiel, preto nie je vyučený. V reedukačnom sa mal ísť pôvodne učiť za murára a potom tu na drevárskom učilišti za stolára. Ak by mal v ústave na výkon trestu možnosť niečomu sa vyučiť, tak by chcel, možno za murára, lebo tých je teraz málo. V reedukačnom sa naučil dobre čítať, písať, asi by učňovku zvládol. K osobe poškodeného uviedol, že tohto poznal. On stále sedával vonku, mnohí Rómovia ho poznali. Keď niekam išiel, tak sa u poškodeného zastavil, ale nedá sa povedať, že by som tam chodil každý deň. Keď sa tam už zastavil, tak s poškodeným pi, popíjal teda aj poškodený. Keď mal peniaze, tak on kúpil alkohol, keď poškodený, tak on. Stále rozmýšľa, čo spravil, trápi ho to. Nevedel, že to takto dopadne, dával by si pozor. Chcel aj vtedy zavolať záchranku, trebalo to urobiť, ale nemal pri sebe telefón. A aj vtedy by sa hneď priznal, veď na čo by to naťahoval. No potom prišiel na osadu a

zasa začal piť a ako keby mu to z hlavy vyšlo, pil, aby na to nemyslel. Uviedol, že sa chce ospravedlniť rodine Y. (poškodeného), že ho to veľmi mrzí, čo urobil, že to ľutuje, ale už to nevie napraviť.

Ohľadom posúdenia duševného stavu obžalovaného bol vypracovaný znalecký posudky z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie psychiatria. Znalčka Y. V. S. v znaleckom posudku č.230/2021 konštatovala, že u obžalovaného nebola zistená žiadna duševná choroba ani porucha v zmysle psychózy, že sa u obžalovaného jedná o disharmonický vývin simplexnej osobnosti s poruchami správania, v smere emočne nestabilnej poruchy osobnosti, kde alkohol ešte potencuje jeho impulzívne prejavy so sklonom k agresivite, tiež dochádza k rýchlejšiemu odbrzdzeniu morálnych zábran. Znalčka zistila pokles rozumových schopností do pásma ľahkej mentálnej retardácie, čo je podmienené jednak geneticky vrozenými predispozíciami, ale najmä zanedbanosťou, teda vplyvom nedostatočnej výchovy aj absenciou výuky. Obžalovaný sa podľa záveru posudku v čase spáchania skutku nachádzal v stave jednoduchej opitosti pravdepodobne stredne ťažkého až ťažkého stupňa vychádzajúc iba z údajov poskytnutých obžalovaným. Jeho schopnosť rozpoznať nebezpečenstvo a protiprávnosť svojho konania, ako aj jeho ovládacia schopnosť napriek nižšiemu intelektu bola zmenšená len nepodstatne a to len pod vplyvom užitého alkoholu. V ďalšom uviedla, že obžalovaný s ohľadom na jeho osobnostnú štruktúru a intelektovú úroveň v súčasnej dobe chápe zmysel trestného konania. U obžalovaného ide o chronický alkoholizmus s rozvinutou závislosťou na úrovni III. výv. fázy podľa Jellineka, pričom pod vplyvom alkoholu užitého alkoholu dochádza u obžalovaného v zvýšenej dráždivosti, má sklon verbálne zadrapovať, vyvolávať spory, dochádza k afektívnym výbuchom pri oslabenej vedomej a vôľovej kontrole pod vplyvom nahromadených negatívnych pocitov, myšlienok, či na minimálne vonkajšie podnety, najmä v rodinnom prostredí. Patickú opitosť v čase spáchania trestného činu znalčka nezistila. Zosurovenie emocionality sa podieľa na hrubom a agresívnom správaní pod vplyvom alkoholu, kedy je oslabená jeho autoregulácia a prevládajú primitívnejšie a agresívne impulzy. Aj napriek zistenej závislosti od alkoholu nedoporučuje obžalovanému uložiť ochranné protialkoholické liečenie, nakoľko obžalovaný je ku svojmu konzumu nekritický, vzhľadom na nižší intelekt a štruktúru osobnosti by liečenie neplnilo svoj účel. Keďže obžalovaný nie je duševne chorý, jeho pobyt na slobode z hľadiska psychiatrického nie je pre spoločnosť nebezpečný a ochranné psychiatrické liečenie nie je potrebné. V posudku znalčka taktiež uviedla, že obžalovaný má ukončené základné vzdelanie a do roku 2016 bol umiestnený v Reedukačnom zariadení v Bačkove pre poruchy správania s agresivitou. Počas pobytu navštevoval detskú psychiatričku v Trebišove, od roku 2016 údajne psychiatricky ambulantne ani ústavne liečený nebol.

Obec T. vo svojej správe oznámila, že obžalovaný pochádza z päťčlennej rodiny, pričom matka starostlivosť o svoje deti nezvládala, bola alkoholička, čo značne negatívne vplývalo aj na jej deti, často sa stávalo, že aj na dlhší čas opustila svoje deti otec sa staral ako mohol, no obžalovaný bol ešte v mladšom školskom veku, keď otec zomrel. Matka bola za krádeže a zanedbávanie výchovy a starostlivosti súdne stíhaná, deti boli umiestnené v reedukačnom centre. S obžalovaným boli problémy od samotného nástupu do základnej školy, hlavne výchovného charakteru, na hodinách u neho prevládali motorický nepokoj, bral spolužiakom veci, vedome ich rozptyľoval a ubližoval. Bol agresívny voči veciam a ľuďom, do kolektívu sa začleňoval ťažko, bol kolektívom odmietaný kvôli jeho správaniu a agresivite. Už v školskom veku sa často dopúšťal krádeží, výtržníctva a záškoláctva, fajčil a užíval alkoholické nápoje. Svojou zádrapčivou povahou vyvolával medzi rovesníkmi spory vyvrcholiace bitkou, kde on bol hlavným aktérom. Nikdy nebol objektívny, obhajoval sa, vinu vždy prikladal inému, chýbala mu sebakritika. Za toto svoje správanie mal niekoľkokrát zníženú známku zo správania na stupeň 3. Ako 13 ročný bol umiestnený pre svoje nevhodné správanie umiestnený v reedukačnom centre, aj tam sa často dostával do konfliktných situácií, ktoré riešil vulgárnosťou, bitkou a hašterením. K dospelým výchovným pracovníkom sa správal neprimerane. Zámerne ich provokoval a arogantne reagoval na ich požiadavky. Jeho správanie bolo potrebné neustále kontrolovať a usmerňovať na požadovanú mieru. Bol málo kritický, neustále sa snažil presvedčať o svojej pravde, pričom využíva klamstvo a podvod. Ani dvojročný pobyt mu nepohol zmeniť správanie. V obci na neho boli neustále sťažnosti z miestnej rómskej komunity, občania sa sťažovali na jeho vulgárne správanie, po príchode polície sa vulgárne správal aj k policajtom, napr. vytiahol pohlavný úd, úplne nahý sa s nožom v ruke vyhrážal staršej rómskej obyvateľke. Veľmi často ho bolo vídať pod vplyvom alkoholu, dostával sa do konfliktu s majoritou - mládežou, kde im vulgárne nadával a vyhrážal sa zabitím, do konfliktu sa dostal aj s robotníkom, ktorý pracoval pri rekonštrukcii budovy obecného úradu, do konfliktu sa dostával aj s občanmi susednej obce W. Q., kde si chodil kupovať alkohol, často spával opitý na verejnom priestranstve. S obžalovaným majú obyvatelia obce iba samé negatívne skúsenosti.

Z výpisu z ústrednej evidencie priestupkov MV SR vyplýva, že mimo iných sa obvinený dopustil aj ôsmich priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu a to dňa 26.7.2018 a 17.10.2018, kedy v oboch prípadoch fyzicky napadol R. F.. Potom čo bol prepustený z výkonu trestu dňa 30.1.2020, dopustil sa do dňa zadržania v tejto veci, teda do 14.7.2021 šiestich priestupkov proti občianskemu spolunažívaniu a to jednak vyhrážaním fyzickým napadnutím, vulgárnym nadávaním, hrubým správaním, dňa 14.5.2021, 18.12.2020, 27.11.2020 a 13.8.2020 sa jednalo o konania vo vzťahu k jeho matke alebo na mieste jeho trvalého bydliska, ale aj napr. v obci F.. Taktiež sa dopustil aj priestupkov proti majetku a to dňa 18.2.2021 (odcudzenie bicyklov z neuzamknutého pozemku rodinného domu), kedy aj porušil zákaz vychádzania, dňa 19.10.2018 (krádež džúsu v OD Kaufland), ale aj priestupkov ako chodec či cyklista, či znečisťovaním verejného priestranstva a neuposlušnosťou výzvy verejného činiteľa.

Rozhodnutie Okresného úradu Vranov nad Topľou, odbor všeobecnej vnútornej správy číslo OU-VT-OVVS-2018/008778-12 zo dňa 2.10.2018 sa týka priestupku zo dňa 26.7.2018, obžalovaný bol uznaný za vinného z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o priestupkoch“), ktorého sa dopustil tak, že provokoval R. F., ktorého následne viackrát udrel päťou do oblasti tváre, pričom mu nespôsobil také zranenie, ktoré by si vyžiadalo lekárske vyšetrenie. Obžalovanému bolo uložené pokarhanie. Ďalším rozhodnutím číslo OU-VT-OVVS-2019/000725-5 zo dňa 11.1.2019 bol obžalovaný taktiež uznaný za vinného z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. d) Zákona o priestupkoch, ktorého sa dopustil tak, že 17.10.2018 po vzájomnej potýčke kopal do R. F. , taktiež mu bolo uložené pokarhanie. Za vinného z priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. e) Zákona o priestupkoch bol uznaný aj rozhodnutím OU-VT-OVVS-2020/009774-003 zo dňa 1.10.2020, keď dňa 13.8.2020 vulgárne nadával svojej matke Y. S., za čo mu opäť bolo uložené pokarhanie. Priestupku proti občianskemu spolunažívaniu podľa § 49 ods. 1 písm. e) Zákona o priestupkoch sa vo vzťahu k svojej matke dopustil aj dňa 14.5.2021, keď tejto vulgárne nadával a následne v rozčúlení schytil hrnček a oblial ju teplou kávou. Za toto jeho konanie mu bola uložená pokuta v sume 15 eur a to rozkazom o uložení sankcie Okresného úradu Vranov nad Topľou, odbor všeobecnej vnútornej správy číslo OU-VT-OVVS-2021/006612-003 zo dňa 10.6.2021.

Z odpisu z registra trestov súd zistil, že obvinený bol doposiaľ súdne trestaný štyrikrát, v dvoch prípadoch ako mladistvý, pričom v konaní pod sp. zn. 13T/13/2018 sa jednalo o prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, kde súd upustil od potrestania. V konaní pod sp. zn. 1T/49/2018 bol odsúdený pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, výkon ktorého súd podmienienečne odložil a stanovil skúšobnú dobu 12 mesiacov a obvinenému bolo uložené aj ochranné psychiatrické liečenie ambulantnou formou, podmienienečné odsúdenie bolo ponechané v platnosti a skúšobná doba predĺžená o jeden rok do 24.7.2020. V konaní pod sp. zn. 12T/105/2016 bol uznaný za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona, súd upustil od uloženia súhrnného trestu vzhľadom na odsúdenie tunajšieho súdu sp. zn. 2T/38/2019.

V konaní pod sp. zn. 2T/38/2019 bol uznaný za vinného pre prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a), písm. d) Trestného zákona spáchaný v jednočinnom súbehu s prečinom nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona a bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov, so zaradením pre jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Toto konanie bolo vykonávané väzobne, keďže uznesením sp. zn. 13Tp/19/2019 zo dňa 2.4.2019 bol obvinený vzatý do väzby z dôvodu uvedeného v § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Väzba začala plynúť dňa 30.3.2019.

Teda obvinený bol od 30.3.2019 vo väzbe, následne začal s výkonom uloženého trestu odňatia slobody vo výmere 10 mesiacov a po započítaní výkonu väzby tento vykonal dňa 30.1.2020.

Skutočnosti o skorších odsúdeniach obžalovaného vyplývajú aj z pripojených oboznámených spisov tunajšieho súdu sp. zn. 12T/105/2016, 13T/18/2018, 1T/49/2018 a 2T/38/2019.

Ústav na výkon väzby a výkon trestu odňatia slobody Košice oznámil, že obžalovaný sa počas výkonu väzby správa slušne a disciplinovane, úlohy a nariadenia vyplývajúce z ústavného poriadku plní a

režim dňa dodržiava. Formácia obžalovaného v podmienkach štandardného režimu väzby prebieha v žiaducom sociálnom smere. Disciplinárny trest ani disciplinárna odmena mu zatiaľ uložené neboli. Záverom uviedli, že obžalovaný nie je pracovne zaradený a sociálne kontakty udržiava prostredníctvom korešpondencie.

Prokurátorka v záverečnej reči navrhla s poukazom na vyhlásenie obžalovaného o vine, ktoré súd prijal, uznať ho vinným zo zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Súčasne pokiaľ ide o trest, navrhla uložiť úhrnný trest odňatia slobody nepodmienečne podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona za použitia § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 36 písm. l), § 37 písm. h) a m) Trestného zákona a teda pri prevahe prifažujúcich okolností v trvaní najmenej 8 rokov a obžalovaného s poukazom na ust. § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody zaradiť do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obhajca obžalovaného v záverečnej reči uviedol, že je nepochybné, že obžalovaný spáchal skutok, ktorý mu je kladený za vinu v zmysle obžaloby, ku ktorému sa už v prípravnom konaní priznal, čo potvrdil aj na hlavnom pojednávaní, keď urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. V ďalšom uviedol, že je toho názoru, že súd by mohol zohľadniť sociálnu situáciu pri ukladaní trestu a taktiež prihliadať na veľmi nevhodné prostredie, v ktorom bol obžalovaný vychovávaný od detstva, pričom podľa jeho názoru bolo povinnosťou štátu zasiahnuť do tohto nevhodného prostredia a prijať také opatrenia, aby obžalovaný ako dieťa doslova do písmeňa neutrpel takú ujmu ako to kvalifikuje znalkyňa z odboru psychiatrie vo svojom znaleckom posudku. Preto pri ukladaní trestu by mal súd prihliadať na poľahčujúce okolnosti a obžalovanému uložiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Keďže obžalovaný urobil vyhlásenie o vine a súd ho prijal, uznal obžalovaného za vinného zo zločinu zabitia podľa § 147 ods. 1 Trestného zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. e) Trestného zákona.

Pokiaľ sa týka výroku o trestu súd uvádza a to najskôr k zásadám ukladania trestu, k ukladaní trestu pri vyhlásení o vine a k primeranosti trestu.

Ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maiori (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel (procesne ako obžalovaný) nedovolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu (zo stanoviska Najvyššieho súdu SR č. 44 zo dňa 27.6.2017, sp. zn. Tpj 55/2016).

Na dotknuté priznanie, ak je spojené s úprimným oľutovaním, je možné prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, a to aj napriek mimoriadnemu zníženiu trestu, nejde o blokáciu z hľadiska ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona medzi poľahčujúcou okolnosťou a okolnosťou, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby.

Trestnoprávna náuka popisuje a rozoznáva viacero účelov trestných sankcií, najmä účel smerujúci k uloženiu zaslúženého trestu ale aj účel zameriavajúci sa na dôsledky trestu. Medzi takéto patrí napríklad odstrašenie (teda individuálna a generálna prevencia), rehabilitácia páchatel'a v zmysle jeho výchovy, nápravy, jeho spoločenská izolácia (teda znemožnenie, zabránenie mu páchať ďalšiu trestnú činnosť, reštitúcia (teda obnova, náprava narušených, poškodených vzťahov medzi páchatel'om a obeťou a celou spoločnosťou). V moderných systémoch justície sa tieto účely obvykle vzájomne kombinujú. Pri ukladaní trestu je potrebné zohľadniť jednak potrebu spravodlivého postihu v reakcii na protispoločenské konanie páchatel'a, ako aj potrebu zabezpečenia bezpečnosti občanov a majetku pred nebezpečnými páchatel'mi, dosiahnutie prevýchovy páchatel'a (pokiaľ je možná) ako aj zjednať nápravu po spáchanom čine. No pri ukladaní trestu v konkrétnom prípade však rozličné účely môže byť vo vzájomnom konflikte. Trestný zákon v ust. § 34 neurčuje hierarchiu tam uvedených účelov trestu a ani z ďalších ustanovení Trestného zákona nevyplýva, žeby u určitých skupín trestu bolo potrebné primárne sledovať alebo zohľadňovať konkrétny účel trestu a preto za takejto situácie je potrebné nájsť ospravedlnenie pre

zásah do základných práv a slobôd jednotlivcov pri výkone trestnej justície interpretáciou princípov a základných zásad pre ukladanie trestov.

V súvislosti s otázkami a skutočnosťami týkajúcimi sa ukladania trestu súd dáva do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky P. ÚS 106/2011, v ktorom Ústavný súd vyjadril svoje stanoviská a názory k právnej problematike trestania, charakterizujúc pojem trestu a význam trestných sadzieb, účel trestu v teórii trestného práva hmotného, zásadu primeranosti trestu k trestnému činu, za ktorý je trest ukladaný, individualizáciu trestu ako prostriedkov dosiahnutia primeranosti trestu.

Pokiaľ sa týka požiadavky primeranosti trestu, túto požiadavku dohovor priamo nezakotvuje, judikatúra ESĽP však uplatňuje princíp proporcionality vyžadujúci požiadavku zachovania spravodlivej rovnováhy medzi všeobecnými záujmami spoločnosti a garanciami základných práv jednotlivcov, resp. požiadavku proporcionality medzi zásahom do práva a sledovaným cieľom, pričom nevyhnutnosť rešpektovania tohto princípu zdôrazňuje aj pri zásahoch do práv chránených dohovorom majúcich podobu trestných sankcií.

Vychádzajúc z trestnoprávnej úpravy trest je najostrejším z prostriedkov štátneho donútenia, ktoré používa štát pri plnení svojich funkcií. Z ustanovenia § 31 Trestného zákona jednoznačne vyplýva, že trest je následkom trestného činu. Ukladanie konkrétneho trestu páchatelovi teda musí byť v príčinnej súvislosti so spáchaním konkrétneho trestného činu páchatelom. Inak povedané, nevyhnutnou podmienkou a predpokladom uloženia konkrétneho trestu páchatelovi je spáchanie konkrétneho trestného činu páchatelom. Charakteristickým znakom trestu je, že sa ním spôsobuje ujma, ktorá spočíva vo výraznom zásahu do práv páchatel'a, pričom jednoznačne najcitlivejší zásah predstavuje zásah do jeho osobnej slobody.

Podľa ust. § 34 Trestného zákona je účelom trestu ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestnej činnosti, pričom táto ochrana sa realizuje formou trestnej represie, individuálnej prevencie a generálnej prevencie. Úlohou trestu v boji proti kriminalite je prispieť k udržaniu kriminality v určitých hraniciach a podľa možnosti i k jej postupnému obmedzovaniu.

Orientácia trestnoprávnej ochrany na ochranu osobnosti človeka, jeho dôstojnosti a jeho práv a slobôd vytvára dostatočný priestor na rozvoj ľudskej osobnosti a na fungovanie jedinca v spoločnosti. V tomto smere je potrebné vychádzať zo zásady, že „bez slobody jednotlivca neexistuje sloboda spoločnosti“. S tým súvisí aj zásada uplatňovaná v trestnom práve a to zásada humanizmu, ktorá zahŕňa nielen ochranu páchatel'a, jeho resocializácie, či sociálnej integrácie, výkon trestu a ochranných opatrení, ale aj ochranu spoločnosti vrátane humanitných ideálov a hodnôt, ako aj ochranu potencionálnych obetí pred trestnými činmi. Trest realizuje svoje poslanie - ochrana spoločnosti niekoľkými funkciami, ako sú represia

(zabránenie páchatel'ovi páchať ďalej trestnú činnosť), resocializácia páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti. Aj keď represia a výchova sú z hľadiska účelu trestu veľmi dôležité, nie sú cieľom samy osebe, ale sú to prostriedky na dosiahnutie cieľa konečného, ktorým je ochrana spoločnosti pred kriminalitou.

Pre trest je charakteristické, že je s ním spojené negatívne hodnotenie činu a osoby páchatel'a a že sa ukladá v závislosti od závažnosti činu vyjadrenej stupňom jeho spoločenskej nebezpečnosti, ktorá je rozhodujúca pre stanovenie druhu trestu a jeho výmery, pričom jeho prioritný účel sa dosahuje predovšetkým ukladaním trestov a ich výkonom.

Vychádzajúc zo zásady humanity treba dodržať princíp úmernosti represie, aby táto neprekročila mieru nevyhnutnú pre splnenie účelu trestu. K naplneniu účelu trestu prispieva aj jeho preventívne pôsobenie, keď hrozba trestu formulovaného v trestnom kódexe odrádza verejnosť od páchania trestnej činnosti, pričom intenzita tejto prevencie rastie so zvyšovaním vedomia verejnosti o neodvratnosti a spravodlivosti trestov.

Predpokladom účinnej ochrany spoločnosti, teda účinnosti generálnej a individuálnej prevencie, je adekvátnosť trestov za spáchaný trestný čin. Teoretické východiská penológie (náuka o treste) poukazujú na potrebu zvoliť optimálnu mieru represie, keďže ani príliš mierny, ani príliš prísny trest podľa nej nepôsobia výchovne, ale demoralizujúco, zároveň varujú pred tzv.

exemplárnym trestaním spočívajúcom v tom, že sa konkrétna prísnosť trestu neodôvodňuje hľadiskom individuálnej prevencie, ale potrebou odstrašiť verejnosť ustanovením prehnane prísnych trestov, kde je zintenzívnením represie potlačený moment prevencie.

Funkciu ochrany plní trest jednak voči páchatelovi trestného činu, voči ktorému sa prejavuje moment represie (zabránenie páchaniu trestnej činnosti) a individuálnej prevencie (výchova k riadnemu životu), jednak voči ďalším jednotlivcom, potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje moment generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestov na ostatných členov spoločnosti).

Moderné humanistické teórie zaoberajúce sa účelom trestu a trestného práva vôbec, sú založené na myšlienke, že trestné konanie má sledovať rovnako preventívny a resocializačný cieľ, má totiž prispieť k polepšeniu a náprave páchatel'a. Cieľom trestného konania má byť dosiahnutie toho, aby obvinený páchatel zaujal ku spáchaniu trestného činu sebakritický a kajúcny postoj, ktorý sľubuje možnosť nápravy. Považuje sa za spravodlivé, aby bol vážne mienený sebakritický a kajúcny postoj „odmenený“ miernejší trestom.

Obsahom vykonávaného trestu je určitá ujma na inak chránených základných právach a slobodách páchatel'a (napr. na osobnej slobode, na majetku, na cti a pod.). Ujma nie je cieľom trestu, je iba nevyhnutným prostriedkom na dosiahnutie účelu trestu. V trestnom zákonodarstve právneho štátu nie je trest sám osebe účelom, nepredstavuje odplatu za spáchaný trestný čin.

V prípade, ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste, prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatelovi trestného činu. Trest ako najzávažnejší zásah štátu do základných ľudských práv páchatel'a nesmie byť ukladaný mechanicky, bez zváženia všetkých okolností konkrétneho prípadu a pomerov páchatel'a. Z požiadavky primeranosti trestu jednoznačne vyplýva zákaz akéhokoľvek exemplárneho trestania. Trestnú represiu je preto nutné uplatňovať len v nevyhnutnej miere. Trest nesmie byť prejavom neprimeraného inštitucionalizovaného násillia spoločnosti voči jednotlivcovi.

Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý, spravodlivým je vždy len primeraný trest. Neprimerane prísne (ale samozrejme i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatelom či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel oprávnene nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktoré trestným činom spáchal a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutným predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Odstrašujúco má pôsobiť neodvratiteľnosť trestu, nie jeho prísnosť.

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria napr. spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, miera zavinenia, pohnútka, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, osobné, rodinné pomery, zdravotný stav páchatel'a a jeho rodiny) či možnosť jeho nápravy.

Tak ako pri rozhodovaní o vine i pri rozhodovaní o treste sa vnútorné presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z jednotlivých okolností prípadu individuálne i v ich vzájomných súvislostiach a v súhrne. Len dôsledné a dôkladné poznanie

veci a všetkých okolností prípadu umožňuje, aby súd v zmysle zásad voľného uváženia, objektívnosti a diferencovanosti rozhodol o spravodlivej výmere konkrétneho trestu.

Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste.

Je totiž neospravedliteľné, aby právo páchatela na primeraný trest zodpovedajúci jeho trestnému činu bolo obetované kolektívnemu spoločenskému záujmu bezpečnosti, pričom zahraničné kriminologické a penologické výskumy navyše celkom presvedčivo preukazujú, že neprimerané sprísňovanie trestnej represie, ktoré obvykle predstavuje produkt emocionálnej a populistickej trestnej politiky, neprispieva k dosiahnutiu žiadneho pozitívneho výsledku v podobe zníženej kriminality, ale jeho jediným preukázateľným efektom sú chronicky preplnené väznice a rastúci index väzenskej populácie.

Týmito vyššie uvedenými zásadami, závermi, stanoviskami za súčasného uplatnenia sudcovskej individualizácie trestu, primeranosti, adekvátnosti trestu za spáchaný trestný čin, ale aj požiadavky, že neprimeraný trest pôsobí škodlivo nielen na páchatela ale aj na spoločnosť sa súd riadil. Súdu zostáva veriť, že aj ohľadom osoby obžalovaného sa možno stotožniť s myšlienkou, že každý z nás je viac, než najhoršia vec, ktorú sme kedy urobili a že keď niekto zoberie niečo, čo mu nepatrí, nie je len zlodej, že keď niekto klame, nie je len klamár a teda, že aj pri ukladaní trestu a dosiahnutí jeho účelu je potrebné chrániť aj túto druhú časť v každom z nás ako súčasť ľudskej dôstojnosti a preto pri rozhodovaní o treste obžalovanému vzhľadom súd aj túto druhú časť a náležite zohľadnil všetky relevantné okolnosti.

Keďže súd ukladal trest za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti prevyšuje päť rokov, súd postupom podľa § 34 ods. 6 Trestného zákona musel uložiť trest odňatia slobody, keďže zákon neustanovuje možnosť uložiť za tento trestný čin iný druh trestu.

Obžalovaný už bol súdne trestaný, preto mu súd musel pričítať priťažujúcu okolnosť podľa písm. m) § 37 Trestného zákona, nakoľko sa jednalo o odsúdenia, na ktoré vzhľadom na ich povahu nebolo možné neprihliadať a nenastali u nich účinky zahladenia a keďže sa dopustil dvoch trestných činov, pričítal mu aj priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. h) Trestného zákona. Pokiaľ sa týka poľahčujúcich okolností, súd mu priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, keďže obžalovaný urobil vyhlásenie o vine ku skutku, ktorý mu bol kladený za vinu a svoje konanie aj oľutoval. Vzhľadom na skutočnosť ohľadom skorších odsúdení ale aj priestupkových postihnutí a ich povahu, nebolo možné pričítať poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Trestného zákona, teda žeby viedol pred spáchaním skutku riadny život.

Súd potom ukladal obžalovanému trest pri prevahe priťažujúcich okolností podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona a za súčasného vyhlásenia o vine. Súd ukladal trest úhrnný podľa zásad uvedených v § 41 ods. 1 Trestného zákona a teda podľa ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný a teda zločin zabitia, kde trestná sadzba trestu odňatia slobody je vo výmere 7 rokov až 10 rokov, keďže za prečin porušovania domovej slobody možno uložiť trest odňatia slobody vo výmere 1 až 5 rokov.

Takto súd zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona a to o 1/3 z rozdielu hornej a dolnej hranice trestnej sadzby a teda o 12 mesiacov (rozdiel 120-84 mesiacov = 36 mesiacov a 1/3 predstavuje 12 mesiacov). Takto zvýšená dolná hranica trestnej sadzby po úprave podľa § 38 ods. 4 Trestného zákona predstavuje 8 rokov (96 mesiacov).

Pokiaľ sa týka účinkov vyhlásenia o vine, ktorý súd obžalovaný urobil a súd ho prijal, je potrebné uviesť.

Dôvodom použitia analógie s konaním o dohode o vine a treste a možnosťou mimoriadneho zníženia trestu (o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby) je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obžalovanému (obvinenému) vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorý v opačnom prípade nemusí uzavrieť (v prípade neschválenia dohody súdom sa obvinený vracia do štandardného režimu dokazovania viny v súdom konaní), v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku, čo znamená neodvolateľnosť

vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne (dovolanie môže podať len minister spravodlivosti).

Je potom na mieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Riadiac sa vyššie uvedenou úvahou a stanoviskom Najvyššieho súdu súd pristúpil k úprave trestnej sadzby a teda aj jej dolnej hranice, ktorá po vykonanej úprave a jej znížení o jednu tretinu (1/3 z 96 predstavuje 32 mesiacov) predstavovala 64 mesiacov (5 rokov a 4 mesiace).

Po vykonanej úprave tak súd ukladal trest v trestnej sadzbe upravenej dolnej hranice vo výmere 5 rokov a 4 mesiace a hornej hranice trestnej sadzby vo výmere 10 rokov.

Ako však už súd uviedol vyššie, obžalovaný vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutkov, taktiež obžalovaný spáchanie skutku oľutoval.

Vzhľadom na vyššie uvedené mal potom súd za to, že na zabezpečenie ochrany spoločnosti a na nápravu obžalovaného je nevyhnutné uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody a to berúc do úvahy charakter spáchanej trestnej činnosti, ale aj ďalších skutočností ako sa nimi bude súd zaoberať nižšie, súd mal za to, že sú splnené podmienky pre postup súdu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona a uložil obžalovanému trest vo výmere 6 rokov a 6 mesiacov.

Súd teda bral do úvahy jednak skutočnosti uvedené obžalovaným, ale aj vyplývajúce zo znaleckého posudku Y. V. S. či správy Obce T. Z týchto je nepochybné, že obžalovaný od malička vyrastal v rodine, ktoré prostredie, ak nebude súd konštatovať, že nebolo vhodné, tak bolo minimálne nevhodné na výchovu a rozvoj obžalovaného ako maloletého dieťaťa, či ostatných maloletých detí jeho rodičov. Obec k osobe matky obžalovaného uviedla, že táto starostlivosť nezvládala, deti dokonca opustila, bola sama alkoholička, pričom otec obžalovaného zomrel v jeho skorom veku, keď v súlade s tým potom vyznievajú aj skutočnosti uvedené znalcom, že u obžalovaného zistila pokles rozumových schopností do pásma ľahkej mentálnej retardácie, čo je podmienené geneticky vrozenými predispozíciami, ale najmä zanedbanosťou - vplyvom nedostatočnej výchovy aj absenciou výuky. Taktiež súd bral do úvahy, že ani pobyt v reedukačnom ústave, z ktorého tiež nebol obžalovaný hodnotený pozitívne, ale naopak boli konštatované jeho problémy so správaním aj v tom čase, napriek tomu, že matka obžalovaného bola trestne stíhaná, bola vo výkone trestu, napriek tomu v tejto situácii bol obžalovaný ako vtedy maloleté dieťa (16-ročný) opäť zverený do výchovy matky. Neprislúcha súdu v tomto konaní posudzovať toto predmetné rozhodnutie súdu, súd zrejme splnenie pre takéto rozhodnutie konštatoval, ale napriek tomu si súd dovoľí prijať záver, že obžalovaný bol vrátený do prostredia, ktoré podľa všetkého nebolo pre jeho výchovu vhodné a matka výchovu nezvládala, k čomu možno istou mierou prispelo aj to, že v tom čase už matka mala iného partnera, otčima obžalovaného R. F., s ktorým si obžalovaný zjavne nerozumel, o čom svedčia aj priestupkové konania, ktorých sa obžalovaný voči nemu dopustil. Sám obžalovaný vo svojej výpovedi priznal, že problém u neho nestal, keď začal piť, že bol zádrapčivý, že sa nesprával vhodne, čo je, pokiaľ sa týka jeho správania, konštatované aj v posudku, keď znalkyňa poukazuje na to, že pod vplyvom alkoholu dochádza u obžalovaného k zvýšenej dráždivosti, má sklón verbálne zadrapovať, vyvolávať spory a najmä v rodinnom prostredí, čomu zasa nasvedčujú aj záznamy o priestupkoch, aj samotné rozhodnutia, že teda priestupkov sa dopúšťal najmä vo vzťahu k matke a otčimovi, s ktorými žil v spoločnej domácnosti. Práve tieto skutočnosti o nedostatočnej výchove, zanedbanosti v tomto smere, v istom smere aj nedostatočnosti účasti štátu na riešení situácie obžalovaného ako dieťaťa, berúc do úvahy aj vek obžalovaného považoval potom súd za také, že pri súčasnom vyhlásení o vine pristúpil v úprave a teda zníženiu dolnej hranice trestnej sadzby a po tomto vykonanom znížení ukladať trest, ale súčasne žiadnym spôsobom neznevažovať, resp. nezľahčovať konanie obžalovaného, dôsledkom ktorého bola smrť poškodeného. V neposlednom rade súd bral do úvahy, že obžalovaný prejavil snahu počas doby výkonu trestu doplniť si ďalšie vzdelanie a vyučiť sa, ktorá skutočnosť by následne

po prepustení z výkonu trestu mala byť jedným z predpokladov pre riadne vedenie života, možnosť zamestnať sa, zabezpečiť si základné životné potreby, prípadne si založiť vlastnú rodinu.

Keďže obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin (odsúdenie pod sp. zn. 2T/38/2019 pre prečin podľa § 194 a 360 Trestného zákona), z výkonu ktorého bol prepustený dňa 30.1.2020, preto ho súd v zmysle § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil na výkon trestu do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Súd vyššie citoval závery znaleckého posudku Y. V. S., z ktorých vyplýva, že znalkyňa nenavrhovala uložiť obžalovanému ochranné opatrenie vo forme ochranného liečenia, pričom súd sa stotožnil s týmto záverom a to najmä berúc do úvahy výmeru uloženého trestu odňatia slobody, počas ktorej bude obžalovaný musieť abstinovať, aj keď sa bude jednať o podmienene vynútenú abstinenciu (výkon trestu bez možnosti prístupu k návykovým látkam), predsa len sa bude jednať o dobu rádovo v rokoch, no ust. § 76 ods. 3 Trestného zákona umožňuje pred skončením výkonu trestu odňatia slobody uložiť ochranný dohľad, ak by vzhľadom na správanie počas výkonu trestu nebolo možné očakávať, že po prepustení z výkonu trestu odsúdený povedie riadny život, v rámci ktorého dohľadu možno potom uložiť aj obmedzenia a povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4 Trestného zákona, napr. zákaz požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok či povinnosť podrobiť sa výchovnému programu alebo sociálnemu výcviku programu alebo zúčastniť sa psychoterapie alebo psychologického poradenstva, zmyslom ktorých bude práve pôsobiť na obžalovaného a pracovať s ním tak, aby riadny život viedol, aby sa nedopúšťal ďalšej protiprávnej činnosti a to s ohľadom najmä na jeho osobnosť.

Poškodená si v trestnom konaní neuplatňovala nárok na náhradu škody, preto súd osobitným výrokom nerozhodoval o nároku na náhradu škody.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd rozhodol tak ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho oznámenia na Okresnom súde Vranov nad Topľou. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Rozsudok môže odvolaním napadnúť prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci. Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba. Po vyhlásení rozsudku sa môže oprávnená osoba odvolania výslovne vzdať.